

Ons wijden aan het nieuwe

Geliefd mens,

Weet je wie de ouders van je opa en oma waren? En kun je je een voorstelling maken van wat toen de belangrijke vragen in hun leven waren? Die vraag kun je je ook richting de toekomst stellen.

Voor welke vragen zouden de kinderen van de kinderen van de kinderen zich gesteld zien?

Tobias, over wie het eerste verhaal in de kerstwijding gaat, denkt bewust na over wat hij moet, kan en wil overdragen. Dat is een andere keuze dan 'het zal mijn tijd wel duren'.

Ik ben op zoek gegaan naar de overeenkomsten tussen zijn en mijn verlangens. Naar onze gezamenlijke basis. Dat bleek helemaal niet moeilijk. Want ook ik wil steeds weer met goede moed mijn idealen voor een betere wereld koesteren, beschermen en ernaar leven¹.

Net als hij ben ik zoekend naar hoe je moet omgaan met dat wat ik niet veranderen kan en wat in mijn ogen niet bijdraagt aan het concreet maken van het licht van de liefde in een leefbare wereld. Zoekend naar hoe ik in balans blijf en me niet uit het veld laat slaan. En ik herken mezelf in zijn keuze om die idealen te verwezenlijken in liefdevolle relaties met vrienden en familie. In een wereld waarin ik zoveel voorbeelden zie van harten die lijken te verharden. Maar niet het mijne... toch?

Je bent een kind
van een kind
van een kind
van een kind

je kijkt naar de sterren
je kijkt achterom
bedenkt
bedankt

er is geen cirkel die je doorbreken
kan
maar een lijn die
je voortzet
of stopt
en bij het verlengen
de koers ervan zet

en naar je beste geweten
- want jij bent aan het roer -
zeg je

dit gaan we doen.²

Over een paar weken is het kerst: de mogelijkheid om - net als in die donkere stal - in alle eenvoud te vieren dat je een wonder bent. Geliefd en gekend. Dat ontdek je niet één keer, maar steeds weer. In die zin net als vorig jaar en het jaar ervoor en mogelijk zelfs zoals je overgrootouders het al voelden.

En toch... nu, in deze tijd, in mij, geen herhaling van zetten maar weer een nieuw begin. Om in dit verstillende seizoen, achter te laten wat niet meer dient. Deze weken geven ons, geven mij de tijd om me te wijden aan ontvankelijkheid voor die ommekeer.

Dat gebeurt bij mij in een heilige samenspraak met m'n ziel. Daarmee bedoel ik het luisteren naar alle stemmen in jezelf, waarbij je ontdekt wat de liefde zou doen in deze situatie met jouw inbreng. *Samenspraak* omdat het soms eigenwijze, weerbarstige en tegenspuiterende zelf in contact komt met het diepere, oorspronkelijke, zuivere: met het goddelijke. Met mijn schone zelf zonder buitenkant of franje. En *heilig* omdat er, doordat het puur is, een verfrissende werking van uitgaat. Het draagt bij aan mijn vertrouwen. Ik weet dat ik zo mijn moreel kompas (*'je beste geweten'*) weer richting kan geven.

Het is een religieuze kwaliteit die elk mens in zichzelf kan ontwikkelen en die ik, die wij in ons genootschap, niet aan het toeval overlaten. Het vraagt aandacht, overgave en misschien daarom ook wel moed om deze intieme eerlijkheid in jezelf op te zoeken.³

Ik ga mij hier in de komende weken op concentreren. Opdat er iets wat al eeuwenoud en van alle mensen is, weer nieuw in mij kan verder groeien.
Vertel eens: hoe doet u, doe jij, dat?

Met mijn hartelijke groet, graag uw zuster
Nanda Ziere

Als we deze zondag gedenken, dan bidden we ook dat onze gedachten van vrede en verzoening mogen bijdragen aan dat wat er nodig is aan wijsheid bij het onnoemlijk grote leed dat er op de wereld is.

¹ Zie ook *De oude droom*, songtekst van Paul van Vliet

² *Wat als*, gedachtebundel Iederal

³ De broeders en zusters die op zondag voorgaan, laten die openhartigheid in al hun kwetsbaarheid zien. Het is een kostbaar aspect van onze apostolische cultuur dat we zorgvuldig beschermen en in elkaar waarderen. Zullen we daar samen voor blijven zorgen?